

Prošnja.

Vse tiste napredne kmete, kateri še nam mislijo poslati svojo mnenje o volitvah, prosimo, naj nam takoj pišejo. V kratkem Vam bomo naznanili kmečke kandidate in sicer same kmete!

Ker hočemo proglasiti tiste kot kandidate, za katere se bode oglasilo največ dopisov, toraj prosimo, da še nam vsi tisti, kateri še smatrajo tega ali onega za poslanca sposobnega, takoj pošlejo imena, da se ne bode godila nobenemu krivica, in da se ne bode od klerikalne strani po stari navadi trdilo, da smo sami od sebe delali kmečko voljo, kakor jo delajo dohtarji in župniki!

Še njim se vidi preveč.

Ubogi kmet! Kedaj vendarle bodejo prišli za tebe boljši časi? Kakor smo ti že zadnjič naprej povedali, tako se je tudi zgodilo. Za tvoje zastopnike so se zopet odločili ravno isti možje, kateri so bili do sedaj tvoji poslanci, ti pa, to se ti naročuje s vso silo, ti njih moraš voliti! Nič kakor dohtar in zopet dohtar bode tvoj zastopnik, tako so namreč sklenili dohtarji sami! A glej, celo klerikalcem, še njim se vidi to preveč!

Urednik klerikalne mazarije v Mariborn, gosp. Korošec, je pokazal pravo klerikalno mnenje. Ker ni upal v „Domu“ in pa v „Gospodarju“ izraziti svojega notranjega prepričanja, se je zatekel k klerikalnemu kranjskemu lističu k „Slovencu“. Tam toži kako slabo je sedaj na Spodnjem Štajerskem, ker se je odločilo, da so malone vsi, kateri so se proglasili za deželne poslance — advokati. Glej jih

Spomini na vojaško službo.

(Dalje.)

Natlačena postelja.

Mnogo pa je tudi vojakov, ki so v svoji ljubezni tako trdni kakor Fihpos v lažeh. „Zlato ribico“ ima skoraj vsak mladenič rajši nego rodno mater, a komur je sreča namenila „srebrnega srčka“, tisti pazi nanj bolje ko na svojo puško.

K prav zvestim ženinom spadal je korporal Žeja. Sicer se je govorilo, da njegova ljubezen ni posebno vroča, ampak da je imel Urbanovo Julio le zato rad, ker je shranjevala staro, plesnivo hranilnično knjigo, v kateri je bilo zapisano 1200 goldinarjev. Jaz mu tega nič ne zamerim, saj mi je znano, da ljubezen od prazne skleda zbeži. Razun tega ni imel z Julinim denarjem nikakih slabih namenov, marveč ravno nasprotno: kot bivši natakhar in pameten ter skrben mladenič je dobro premislil in preračunal, kako

no klerikalce, še njim se vidi preveč, še njim je stvar že vendar preneumna postala! Ja, ubogi kmet, ako si se začel ti že klerikalcem samim smiliti, tak da že ti sami začnejo proti dohtarjem pisati in latiti, potem bodeš vendarle moral enkrat sprevideti potrebo, da se vse za tebe spreobrne!

Še klerikalcem se vidi preveč, da so malone sami dohtarji kandidati, še njim se vidi preveč, da bi se stopali sami advokati kmeta, ne, samih odvokatov se ne nočejo, ker vejo, da bi potem ti delali samo za kmetov dohtarjev! In glej kmet, ti advokati so vendarle prijatelji vsih klerikalcev, in vsak od njih je naroden na njihovo klerikalno glasilo, na „Gospodarja“. Kakor toraj, da se jim, našim klerikalcem, zdi ta vsa delatarija vendarle preveč? Radi tega, ker se jim ne izpolnile popolnoma njihove srčne želje, radi tega, ker ni izpolnjen njihov program. Klerikalci so si namreč volitve in kandidate bili odločili tako, da so rekli: „Dobro, polovica zastopnikov naj bode dohtarji, polovica pa naj bode — duhovnikov! Ker se jim ta želja ni spolnila, in ker so se proglasili malone sami dohtarji za poslance, začeli so se bati ti „kmečki prijatelji, da bi se za njih storilo premalo, da bi dohtarji delovali zares samo za dohtarje. Zdaj pa vendar vidim, kam pes taco moli! Zakaj se neki le teh dohtarjev in klerikalci bojijo? Radi tega, ker se bojé, da bi sami bili premalo zastopani! In kmet, — kmet je vsim kmetom kolo pri vozi, kmet naj bode kakor hoče, kmet naj živi kakor se mu da! Kmetje, to je velikanskega imena! Kmetje, s tem se je pokazalo, kaj se bode zgodilo, ako si zvolite za poslance ljudi, kateri so vam sedaj vsilili!

Klerikalci dobro poznajo svoje prijatelje vse dohtarje in advokate, dobro vejo, da bodejo ti delovali samo za dohtarske koristi, zato pa so se jih začeli bati, ker se jih je preveč določilo za poslance, no — in se jih že ti bojijo, ako že ti pred njimi trepečejo, ki si bili vendar do sedaj medsebojni prijatelji, kmet, kmet, koliko več pa se jih je treba tebi bati, tebi, kateremu so bili vsi dohtarji že vedno in vedno nasproti, dohtarji,

lahko bi s svojim denarjem in z nevestino vzela kakšno boljšo krčmo v najem (štant) in bi na ta način zamogla postati srečna in bogata. Če vam še povem, da je bila Julia rudečelična zrelo jabolko, živahna ko jagnje in vesela ko otrok, lahko umete, zakaj ni Žeja na ničesar drugega mislil kakor na svojo nevesto. Vsak večer je bil mimo hiše, v kateri je služila za kuharico, in kar je dobila par uric prostega časa, bil je naš kmet naj srečnejši človek na svetu. Žalibog, da se je zgodilo le redkokedaj.

Neke sobote dobi od nje pismo, v katerem piše, da sme drugi dan izostati do polnoči in jo naj popelje na ples. — Takoj se pusti Žeja pisati k raportu.

Drugo jutro smo stali vsi, ki smo imeli kaj znaniti ali česa prositi pred hauptmanom. Bil je lo slabe volje. Poznalo se mu je, da mu je dala gova gospa za zajutrek namesto dobre kave